

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יז.

עין משפט
נר מצוה

קבא א מיי פ"ד מהל
שמיטה הל"ח
[י"ח]

שיטה מקובצת

א] אין צריכין ליאכל
בטהרת הקדש כקדשים
אלא כצבי: ב] ודרוש
וכו' ואצ"פ שכבר עבר מי
אמרו"י כי אסר רחמנא בשר
נחירה לאחר ביאה הי"מ
לנחור אחרי"כ ולאכול אבל
בנחירות ובאות מן המדבר
הואיל ובשעת נחירתו
היהר היהה תו לא מתסרי
או דלמא לא שגא הסי"ד
ומהי"ד כתיב דחזירי:
ג] הדבור המתחיל אלא
לאחר מכאן נמחק כולו
משום: ד] ויש לפגם שני
עוקצים שכתאמה מליך:
ה] צפרנן שוגרת בעוקץ
של סופה. ו"ב ובתוכו כ"י
לשון קצר שהצטננו נכנסת
בתוך הפגימה ועוקצי
הפגם מעכבין אותה לצאת
לראשה של סכין ולא
לסופה כך מצאתי בס'
ישן מפי' רש"י ד"ל:

רבינו גרשום

בהמות שוחטם לצורכי
שם תאווה לאכול בשר
אינו יכול לאכול עד
שיקרי' אימורין משנכנסו
לארץ הותר להן בשר
תאווה בלא אימורין:
בשלמא דר' ישמעאל
היינו דתן השוחט
ונתבלה בידו כלומר
דמפולס לא היהה נחירה
במקום שחטיה ליפכך
הנחור פטור מלכוסות אלא
לר' עקיבא ולא כבר היהה
נחירה במקום שחטיה
[ואמאי] פטורה מלכוסות:
אלא לר' ישמעאל צבי
ואיל גופיהו וכו' כלומר
מי הוכשרו בלא אימורין:
קתלי דחזירי. חזירים
יבשים שקורין בקוש"ש
בלע"ז: שנית הכל שוחטין
ולעולם שוחטין וכו'
כלומר הכל שוחטין
רציןן כהלכתא קמייתא
אליבא דאמוראי לעולם
שוחטין לר' ישמעאל
בדאית ליה לר' עקיבא
בדאית ליה: אי הן
שוחטין וכו' כלומר
[אין] מוקמת הני תרתי
הכל שוחטין ולעולם
שוחטין בשוחטין הכל
שוחטין ואפי' עוף: אלא
אמר רבא הכל שוחטין
חזא לאיתווי כותי וכו':
דתרין זמנין במתניתין
הכל שוחטין חד בתחלת
הפרק וחד הכא. לעולם
שוחטין כו' כלומר וכולו
לחזק מוקמין בשוחטין:
לחזק קציר והמגירה
מגל קציר שישלא בלע"ז.
מגירה עשיר כמגל קציר
לחזק חפציו: אגרת
פסול וכו' ה] בזה
ענין: מסכתא מרוח

א] גמ' ארבי בשר נחירה
שכמיטו ישראל עמון
לארץ. י"ב עפר מלך
הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג
על זה:

א] גמ' ארבי בשר נחירה
שכמיטו ישראל עמון
לארץ. י"ב עפר מלך
הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג
על זה:

ובלשון שכן השתא דארחיקו להו טובא. לסקפריס דגרסינן באלו הן הלוקין (מכות דף ט"ז.) לעולם לא קידשה לעמיד לזבא אס כן לר' ישמעאל הותרו הצמות וקשה דאס כן מאי קאמר הכא לר' ישמעאל דארחיקו להו טפי אדרבה אקריבו להו טפי כיון דהותרו הצמות:

ר"ב עקיבא סבר בשר תאווה לא איתסר בלע"ז. תימה מנא ליה הא דלמא מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי וי"ל אי לרבי עקיבא מימסר בשר תאווה אס כן היכי הותרה להם בשר נחירה דנפקדיס מודה דציעא שמיטה כדמשמע בסמוך ואי צצצי ואלו הא בקרא דדרשין מיניה היתר נחירה כתיב בקר ואלן כדכתיב כי ירחק ממך וצמת מבקרך ומלאךך שגלו יכול יהוהו להתירן הראשון לךך שנינו לעולם שוחטין: במאי קמיפלגי רבי עקיבא סבר בשר תאווה לא איתסר כלל ר' ישמעאל סבר בשר נחירה לא איתסר כלל בשלמא לרבי ישמעאל היינו דכתיב וישחט את בן הבקר אלא לרבי עקיבא מאי וישחט קדשים שאני בשלמא לרבי ישמעאל היינו דכתיב והצאן ובקר ישחט להם אלא לר' עקיבא מאי הצאן ובקר ישחט להם ינחר להם מיבעי ליה נחירה שלהן זו היא שחיתתן בשלמא לר' ישמעאל היינו דרתנן השוחט ונתבלה בידו והנחור והמעקף פטור מלכוסות אלא לר' עקיבא אמאי פטור מלכוסות הואיל ואיתסר איתסר בשלמא לר' עקיבא דאמר בשר תאווה לא איתסר כלל היינו דכתיב אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן תאכלנו אלא לרבי ישמעאל צבי ואיל גופיה מי הוי שרי כי אסר רחמנא בהמה דחזיא להקרבה אבל לא אסר רחמנא בעי רבי ירמיה א] אברי בשר נחירה שהכניסו ישראל עמהן לארץ מהו אימת אילימא בשבע שבכשו השתא דבר טמא אישתי ליה דכתיב ובתים מלאים כל טוב ואמר ר' ירמיה בר אבא אמר רב ב] כתיב דחזירי בשר נחירה מבעיא אלא לאחר מכאן ואיבעית אימא לעולם בשבע שבכשו כי אשתי ליה שלל של עובדי כוכבים דידהו לא אישתי תיקו אמר א] רבה שנית הכל שוחטין ולעולם שוחטין בכל שוחטים מאי משנית ליה וכי תימא בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה הא דומיא דהנך קתני אי הנך בשוחטין האי נמי בשוחטין ואי הנך בנשוחטין האי נמי בנשוחטין אלא אמר רבא הכל שוחטין א] חדא לאתווי כותי וחדא לאתווי ישראל ב] מומר לעולם שוחטין בין ביום בין בלילה בין בראש הגג בין בראש הספינה ב] בכל שוחטין בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה: חוין ממוגל קציר והמגירה: אבוח דשמואל פגם ושרד פגם ושרד שלהו ליה כמגירה שנינו תנו רבנן

סבין
על כסוי הדס צמדצר נטוו ונחירתן היתה שחיתתן והנחור צומן הזה נמי נצעי כסוי: אך כאשר יאכל עכשיו צבי ואיל צטומאה כן תאכלנו לבקר ואלן משתכנסו לארץ כקדשים של עכשיו אין צריכין ליאכל בטהרת הקודש אלא כצבי ואיל צטומאה כן תאכלנו לבקר ואלן משתכנסו כו': כי אסר רחמנא. בשר תאווה צמדצר: שהכניסו ישראל. אליבא דר' עקיבא מהו לאכול אחר כי לאכול אכל הנחירות וצאות מן המדבר הואיל וצבעת נחירתן היתר היתה תו לא מתסרי או דלמא לא שגא הסי"ד. דליינא נחירי. כסוי עשירי יבשים שקורין בקוש"ש: וצמיס מלאים כל טוב ארבי בשר נחירה שחטין וכו' כלומר וכולו לחזק מוקמין בשוחטין:
א] גמ' ארבי בשר נחירה שכמיטו ישראל עמון לארץ. י"ב עפר מלך הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג על זה:

א] גמ' ארבי בשר נחירה שכמיטו ישראל עמון לארץ. י"ב עפר מלך הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג על זה:

ובלשון שכן השתא דארחיקו להו טובא. לסקפריס דגרסינן באלו הן הלוקין (מכות דף ט"ז.) לעולם לא קידשה לעמיד לזבא אס כן לר' ישמעאל הותרו הצמות וקשה דאס כן מאי קאמר הכא לר' ישמעאל דארחיקו להו טפי אדרבה אקריבו להו טפי כיון דהותרו הצמות:

וכ"ש השתא דארחיקו להו טפי אלא אמר רב יוסף רבי עקיבא היא דתניא כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשם שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך ר' עקיבא אומר לא בא הכתוב אלא לראסור להן בשר נחירה שבתחלה הותר להן בשר נחירה משנכנסו לארץ נאסר להן בשר נחירה ועכשיו שגלו יכול יהוהו להתירן הראשון לךך שנינו לעולם שוחטין: במאי קמיפלגי רבי עקיבא סבר בשר תאווה לא איתסר כלל ר' ישמעאל סבר בשר נחירה לא איתסר כלל בשלמא לרבי ישמעאל היינו דכתיב וישחט את בן הבקר אלא לרבי עקיבא מאי וישחט קדשים שאני בשלמא לרבי ישמעאל היינו דכתיב והצאן ובקר ישחט להם אלא לר' עקיבא מאי הצאן ובקר ישחט להם ינחר להם מיבעי ליה נחירה שלהן זו היא שחיתתן בשלמא לר' ישמעאל היינו דרתנן השוחט ונתבלה בידו והנחור והמעקף פטור מלכוסות אלא לר' עקיבא אמאי פטור מלכוסות הואיל ואיתסר איתסר בשלמא לר' עקיבא דאמר בשר תאווה לא איתסר כלל היינו דכתיב אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן תאכלנו אלא לרבי ישמעאל צבי ואיל גופיה מי הוי שרי כי אסר רחמנא בהמה דחזיא להקרבה אבל לא אסר רחמנא בעי רבי ירמיה א] אברי בשר נחירה שהכניסו ישראל עמהן לארץ מהו אימת אילימא בשבע שבכשו השתא דבר טמא אישתי ליה דכתיב ובתים מלאים כל טוב ואמר ר' ירמיה בר אבא אמר רב ב] כתיב דחזירי בשר נחירה מבעיא אלא לאחר מכאן ואיבעית אימא לעולם בשבע שבכשו כי אשתי ליה שלל של עובדי כוכבים דידהו לא אישתי תיקו אמר א] רבה שנית הכל שוחטין ולעולם שוחטין בכל שוחטים מאי משנית ליה וכי תימא בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה הא דומיא דהנך קתני אי הנך בשוחטין האי נמי בשוחטין ואי הנך בנשוחטין האי נמי בנשוחטין אלא אמר רבא הכל שוחטין א] חדא לאתווי כותי וחדא לאתווי ישראל ב] מומר לעולם שוחטין בין ביום בין בלילה בין בראש הגג בין בראש הספינה ב] בכל שוחטין בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה: חוין ממוגל קציר והמגירה: אבוח דשמואל פגם ושרד פגם ושרד שלהו ליה כמגירה שנינו תנו רבנן

סבין
על כסוי הדס צמדצר נטוו ונחירתן היתה שחיתתן והנחור צומן הזה נמי נצעי כסוי: אך כאשר יאכל עכשיו צבי ואיל צטומאה כן תאכלנו לבקר ואלן משתכנסו לארץ כקדשים של עכשיו אין צריכין ליאכל בטהרת הקודש אלא כצבי ואיל צטומאה כן תאכלנו לבקר ואלן משתכנסו כו': כי אסר רחמנא. בשר תאווה צמדצר: שהכניסו ישראל. אליבא דר' עקיבא מהו לאכול אחר כי לאכול אכל הנחירות וצאות מן המדבר הואיל וצבעת נחירתן היתר היתה תו לא מתסרי או דלמא לא שגא הסי"ד. דליינא נחירי. כסוי עשירי יבשים שקורין בקוש"ש: וצמיס מלאים כל טוב ארבי בשר נחירה שחטין וכו' כלומר וכולו לחזק מוקמין בשוחטין:
א] גמ' ארבי בשר נחירה שכמיטו ישראל עמון לארץ. י"ב עפר מלך הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג על זה:

א] גמ' ארבי בשר נחירה שכמיטו ישראל עמון לארץ. י"ב עפר מלך הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג על זה:

א] גמ' ארבי בשר נחירה שכמיטו ישראל עמון לארץ. י"ב עפר מלך הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג על זה:

תורה אור השלם

א] גמ' ארבי בשר נחירה שכמיטו ישראל עמון לארץ. י"ב עפר מלך הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג על זה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' ארבי בשר נחירה שכמיטו ישראל עמון לארץ. י"ב עפר מלך הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג על זה:

קעוי רש"י

קבוצ"ש. כתיב חזיר מלוחים.

מוסף רש"י

בין בראש הגג בין בראש הספינה. ואפי' דמנן אין שוחטין לא לתוך ימים ולא לתוך נהרות, דלא לימרו לשר של ים הוא שוחט, ולא לתוך כליס דלא לימרו הואיל ומקבל את הדם מורקן לעשות כוכבים הוא נריך, אפילו הכי בראש הגג שוחטין ואין שוחטין בשלמא יאמרו לזבא השמים עולה לשחוט, או ארץ מקבל ככלי לטעון ויעשן של אשפר לו שחט, אלא שחטין אף אף אף ועספינה נמי הכל יודעים דכיון דבפניה הוא על כמות הוא חוטט תו הים, שאי אפשר לו לטעון את הספינה (עליו י"ב).

א] גמ' ארבי בשר נחירה שכמיטו ישראל עמון לארץ. י"ב עפר מלך הכסף דף ק"ד ע"ב ע"ג על זה:

ב] זה ענין מוספתא וכו'.